

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

17 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Nadejda Toma

Judecători – Anatolie Țurcan, Ion Guzun, Elena Cobzac și Victor Boico,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Vitali Cebotari, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului mixt penal, civil, comercial și de contencios administrativ a Curții de Apel Cahul din 15 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui

Haidarlî Vitali Xxx, născut la xxx, originar și domiciliat în xxx.

Haidarlî Piotr Xxx, născut la xxx, originar și domiciliat în xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 04.12.2018 - 09.01.2019;

Instanță de apel: 21.03.2019 - 15.04.2019;

Instanță de recurs: 26.07.2019 - 17.03.2020.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul sediul Taraclia din 09 ianuarie 2019, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, potrivit art.364¹ Cod de procedură penală*, au fost recunoscuți vinovați și condamnați:

Haidarlî Vitali în baza art.287 alin.(2) lit. b) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Haidarlî Piotr în baza art.287 alin.(2) lit. b) Cod penal, la 1 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Potrivit art.90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii stabilită lui Haidarlî Vitali și Haidarlî Piotr a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 1 ani.

Solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 448 lei a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt, că la 12 octombrie 2018, aproximativ ora 18.00, Haidarlî Vitali și Haidarlî Piotr, acționând în comun și urmărind un scop unic la încălcarea grosolană a ordinii publice, fiind în stare de ebrietate, aflându-se în stare de ebrietate într-un loc public, în salonul autobusuului de model VAN HOOL, n/î xxx, care transporta un grup de muncitori ai SRL „Laza Binom”, pe ruta s. Albota de Sus r-nul Taraclia - s. Roșița r-nul Taraclia, în timpul deplasării autobusuului indicat în s. Roșița r-nul Taraclia, din intenții huliganice, fără nici un motiv s-au agățat de pasagerul Lazarciuc Ivan și au început să-l ofenseze cu cuvinte necenzurate, nerenunțând la acțiunile lor infracționale și continuând acțiunile lor huliganice fără a ține cont de

observațiile Olgăi Lazarciuc și a șoferului autobuzului Chirov Serghei de a se liniști și a înceta acțiunile huliganice, acționând de comun acord și manifestând o vădită lipsă de respect față de societate, demonstrând o obrăznicie deosebită, exprimată prin cuvinte necenzurate în adresa lui Lazarciu Ivan, Haidarlî Piotr l-a apucat din spate de cap pe Lazarciuc Ivan în regiunea obrazilor punând-ui ultimului degetele în gură și începând să-l tragă de cap pe Lazarciuc Ivan înapoi, în așa mod nelăsându-i posibilitatea lui Lazarciuc Ivan de a opune rezistență și a coborî la stația necesară, în același timp ținându-l pe Lazarciuc Ivan până când Haidarlî Vitali i-a aplicat ultimului multiple lovituri de mâini pe diferite părți ale corpului, în rezultatul cărora lui Lazarciuc Ivan i-au fost cauzate vătămări corporale sub formă de edem-echimoză pe fesă, excoriație pe nas, infiltrat hemoragie în sclera globului ocular drept, care conform raportului de expertiză medico-legală nr.20181111D0383 din 05.11.2018 se califică că vătămări corporale neînsemnate.

3. Procurorul a contestat cu apel sentința, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei și în partea ce ține de respingerea cerinței acuzatorului de stat de a încasa cheltuielile judiciare, cu pronunțarea unei hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

Haidarlî Vitali să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art.287 alin.(2) lit. b) Cod penal, la 2 ani închisoare și potrivit art.90 Cod penal pedeapsa stabilită să fie suspendată condiționat cu aplicarea unui termen de probă de 1 an. Obligarea inculpatului potrivit art.90 alin.(6) lit. g) Cod penal de a presta 60 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității în perioada de probă.

Haidarlî Piotr să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art.287 alin.(2) lit. b) Cod penal, la 1 an închisoare și potrivit art.90 Cod penal pedeapsa stabilită să fie suspendată condiționat cu aplicarea unui termen de probă de 1 an. Obligarea inculpatului potrivit art.90 alin.(6) lit. g) Cod penal de a presta 60 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității în perioada de probă.

Încasarea în mod solidar de la Haidarlî Vitali și Haidarlî Piotr în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în sumă de 448 lei.

În motivarea cererii de apel procurorul a indicat că, nu contestă calificarea acțiunilor inculpaților, însă consideră că instanța de judecată a aplicat inculpaților Haidarlî Piotr și Haidarlî Vitali o pedeapsă prea blândă care nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

A menționat procurorul că, instanța de judecată pe lângă pedeapsa aplicată urma să-i oblige pe inculpați să presteze 60 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității, întrucât anume prestarea muncii neremunerate în folosul comunității în perioada termenului de probă va putea contribui la corectarea reală a inculpaților, iar munca în folosul comunității î-i va obliga să prețuiască într-o măsură mai mare ordinea publică pe care ei au încălcat-o dur prin infracțiunea comisă și le va cultiva bunele maniere de comportament în societate și în locurile publice.

A invocat procurorul că, în privința lui Haidarlî Vitali aplicarea măsurii de pedeapsă sub formă de privațiune de libertate cu stabilirea termenului de probă fără obligarea de a presta muncă neremunerată în folosul comunității nu și-a avut efectul dorit, iar închisoarea cu executare reală ar fi avut un efect mai mare asupra familiei acestuia care are mai mulți copii și unicul întreținător al familiei, motiv pentru care consideră că munca neremunerată în folosul comunității în perioada de probațiune reprezintă unica măsură de pedeapsă care va contribui la corectarea inculpatului fără a-i leza într-un oarecare mod situația membrilor familiei acestuia cu mulți copii, în același timp obligația dată va avea un efect pozitiv asupra altor persoane predispușe spre comiterea unor infracțiuni analogice celor comise de către inculpați.

A subliniat apelantul că, pedeapsa stabilită de instanță este în contradicție cu prevederile art.61,75 Cod penal, și nu va asigura refacerea echității sociale și corectarea inculpaților Haidarlî Vitali și Haidarlî Piotr, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpaților cât și a altor persoane.

Totodată, a mai enunțat procurorul în apelul declarat că, consideră neîntemeiată dispoziția primei instanțe prin care a respins cerința procurorului privind recuperarea în ordine solidară de la Haidarlî Vitali și Haidarlî Piotr a cheltuielilor judiciare în sumă de 448 lei care reprezintă costul cercetărilor și a expertizelor judiciare.

Pretinde că, potrivit prevederilor art.229 Cod de procedură penală, Haidarlî Vitali și Haidarlî Piotr urmează să recupereze în contul statului mijloacele bănești cheltuite pentru efectuarea cercetării științifice și expertizei judiciare. De asemenea, a mai susținut că de către instanța de judecată nu au fost constatate careva motive care ar face posibilă eliberarea inculpaților de la plata cheltuielilor de judecată enumerate în art.229 alin.(3) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 15 aprilie 2019, a fost respins ca nefondat apelul, cu menținerea sentinței.

În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, la pronunțarea sentinței instanța de fond corect a determinat circumstanțele de fapt și de drept privitor la chestiunile dacă infracțiunea a avut loc și dacă a fost sau nu săvârșită de inculpați, și just a făcut concluzia că fapta penală reținută în culpa inculpaților Haidarlî Vitali și Haidarlî Piotr a avut loc și a fost săvârșită de către aceștia în circumstanțele descrise mai sus. La momentul judecării cauzei și pronunțării sentinței, instanța de fond corect a calificat infracțiunea pe art.287 alin.(2) lit. b) Cod penal. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe administrate în cauza penală de instanța de fond, și care au fost corect apreciate prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu prin coroborare, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală.

A invocat că, practica judiciară națională cu privire la aplicarea de către instanțele judecătorești a prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, este generată sub aspectul, că împotriva sentinței adoptate de prima instanță în urma judecării cauzei în procedura simplificată, părțile pot exercita calea de atac, de regulă sub aspectul individualizării pedepsei, inculpatul neputând renunța de a fi judecat potrivit procedurii simplificate.

Instanța de apel a subliniat, că sentința primei instanțe a fost contestată în partea individualizării pedepsei inculpaților, nefiind contestată calificarea și încadrarea juridică a acțiunilor inculpaților. Totodată, Colegiul judiciar, examinând materialele dosarului, ajunge la concluzia că prima instanță corect a stabilit aspectele de fapt și de drept ale cauzei, pronunțându-se corect asupra acțiunilor imputate inculpaților.

În continuare, instanța de apel a constatat că, prima instanță corect a examinat și a acceptat cererile inculpaților Haidarlî Vitali și Haidarlî Piotr, privind judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, considerând că, din probele administrate rezultă că, fapta inculpaților este stabilită și există suficiente date cu privire la persoana inculpaților pentru a permite stabilirea unei pedepse, după cum o cer prevederile art. 364¹ alin. (4) Cod de procedură penală, și corect a stabilit starea de fapt.

De asemenea, instanța de apel a evidențiat că echitatea socială a pedepsei se realizează când față de inculpat se aplică sancțiunea penală corespunzătoare gradului prejudiciabil al infracțiunii comise, circumstanțelor cauzei și personalității acestuia. Un alt scop important al pedepsei penale, este scopul reeducării și resocializării condamnatului, după executarea pedepsei penale stabilite. Astfel, la stabilirea pedepsei instanța de fond a reținut în culpa inculpatului Haidarlî Vitali în calitate de circumstanță atenuantă - existența la întreținere a celor 4 copii minor, iar în culpa inculpatului Haidarlî

Piotr în calitate de circumstanță atenuantă, instanța de fond a reținut - recunoașterea comiterii infracțiunii mai puțin grave pentru prima dată. Totodată, în calitate de circumstanță agravantă instanța de fond a reținut în culpa ambilor inculpați - comiterea infracțiunii de către o persoană aflată în stare de ebrietate alcoolică.

Privitor la numirea pedepsei penale, instanța de apel a conchis că, instanța de fond la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art.art.7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celor vinovați, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovaților.

A mai reținut, că la numirea pedepsei inculpaților, instanța de fond a ținut cont de prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, aceștia beneficiind de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, adică din maximum și din minimum prevăzut de sancțiunea normei penale în baza căreia au fost condamnați, aceste limite revenind până la 3 ani și 4 luni. La fel instanța de fond corect a aplicat criteriile de individualizare a pedepsei stabilite la art. 75 Cod penal.

Instanța de apel a stabilit că, inculpații Haidarlî Vitali și Haidarlî Piotr nu au antecedente penale nestinse, la locul de trai ambii se caracterizează pozitiv, existența în sarcina ambilor a circumstanțelor atenuante ale răspunderii precum și manifestarea căinței sincere și a recunoașterii vinovăției. Prima instanță a individualizat pedeapsa în raport cu aceste criterii, a ținut cont că inculpații au acceptat judecarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, și a stabilit pentru inculpați din pedepsele alternative, pedeapsa cu închisoare cu suspendarea executării acesteia pe un termen de probă de 1 ani, din motivul just că nu ar fi rațional ca inculpații să execute pedeapsa cu închisoare stabilită. În viziunea instanței de apel sentința adoptată este echitabilă, dat fiind că pedeapsa este proporțională faptei și vinovăției.

Totodată, instanța de apel a enunțat că nu a constatat circumstanțe care să determine obligarea inculpaților de a presta 60 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității în perioada termenului de probă, după cum o cere acuzatorul de stat în apelul declarat. Astfel, obligarea inculpaților de a presta 60 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității în perioada termenului de probă nu este una rațională, or, instanța de apel este de părere că acuzatorul de stat nu a motivat suficient de clar necesitatea stabilirii unei astfel de pedepse complementare în sarcina inculpaților, referindu-se doar abstract la scopul pedepsei penale, în situația în care aplicarea unei astfel de pedepse complementare în sarcina inculpaților Haidarlî Vitali și Haidarlî Piotr în perioada termenului de probă de executare a pedepsei cu închisoare, ar avea un impact defavorabil în vederea atingerii scopului legii penale or obligarea inculpaților de a presta muncă neremunerată în folosul comunității în perioadă termenului de probă ar constitui o povară punitivă nerațională în raport cu circumstanțele cauzei și calităților individuale ale inculpaților.

Mai mult de atât, instanța de apel a constatat că inculpații sunt încadrați în câmpul muncii și au manifestat dezacordul cu privire la executarea pedepsei complementare sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, motiv pentru care consideră nefondat apelul procurorului cu privire la obligarea inculpaților de a presta munca neremunerată în folosul comunității în perioada termenului de probă, or potrivit art.7 alin.(2) Cod penal, nimeni nu poate fi supus de două ori urmăririi penale, pedepsei penale pentru una și aceeași faptă.

În concluzie, pedeapsa stabilită inculpaților este corectă și în limitele legii, iar concluzia instanței de fond precum că corectarea inculpaților este posibilă prin condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei corespunde

circumstanțelor cauzei, motiv pentru care instanța de apel o consideră întemeiată iar argumentele apelului urmează a fi respinse ca nefondate.

Pe de altă parte, cu privire la solicitarea apelantului privind încasarea în ordine solidară din contul inculpaților în contul statului a cheltuielilor de judecată în sumă de 448 lei, instanța de apel o consideră neîntemeiată motiv pentru care va respinge apelul, or, aceste cheltuieli au fost suportate pentru efectuarea expertizei judiciare nr.201811D0383 din 05 noiembrie 2018, în vederea acumulării probelor necesare, ce demonstrează vinovăția și identifică persoana vinovată în comiterea unei infracțiuni.

Astfel, instanța de apel reține că, prima instanță corect a respins cerința procurorului privind încasarea cu titlu de cheltuieli judiciare a sumei de 448 lei de la inculpați pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară.

De asemenea, la caz instanța de apel a reținut că, efectuarea raportului de expertiză judiciară nr.201811D0383 din 05 noiembrie 2018 a fost dispus de către organul de urmărire penală în vederea acumulării probelor care confirmă vinovăția inculpaților, fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului în vederea posibilității formulării învinuirii și atragerea persoanei la răspundere penală, acțiune care este pusă în sarcina părții acuzării.

Suplimentar, instanța de apel a evidențiat prevederile art.75 alin.(3) din Legea cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar nr. 68 din 14.04.2016 (M.O. nr. 157-162/316 din 10.06.2016), unde se stipulează că, în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sânt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art.142 alin.(2) Cod de procedură penală.

Totodată, potrivit art.100 alin.(2) Cod de procedură penală și art.6 par.2 al Convenției Europene, sarcina probațiunii este pusă în seama organului de urmărire penală, persoana acuzată de un delict beneficiind de „prezumția nevinovăției”, stipulată la art.8 Cod de procedură penală.

Astfel, în circumstanțele menționate, instanța de apel a considerat că argumentele aduse în apel sunt neîntemeiate și nu pot servi drept temei pentru casarea sentinței adoptate în latura încasării cheltuielilor de judecată, fapt ce determină respingerea apelului ca nefondat, cu menținerea sentinței instanței de fond.

5. Procurorul, în temeiul pct.6), 10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia solicitând casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare, în instanța de apel.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, pedeapsa penală stabilită inculpaților, este prea blândă și nu corespunde principiului individualizării pedepsei penale din următoarele motive.

Reiterând prevederile art.90 alin.(6) Cod penal, a subliniat că potrivit prevederilor legale, obligațiile enumerate nu constituie o pedeapsă penală, dar obligații care pot fi stabilite inculpatului pe parcursul termenului de probă, pentru a arăta că inculpatul merită să nu execute pedeapsă stabilită și că neexecutarea pedepsei cu închisoare este rațională.

Totodată, a indicat că de instanța de apel nu a fost luat în vedere că infracțiunea săvârșită de către inculpați este una mai puțin gravă, săvârșită de către doi inculpați, în loc public, în stare de ebrietate alcoolică, prin încălcarea grosolană a ordinii publice. Mai mult ca atât, Haidarlî Vitali anterior a fost condamnat de judecătoria Taraclia pentru săvârșirea furtului și pedeapsa acestuia a fost stabilită sub formă de închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei. Astfel, consideră că suspendarea condiționată a pedepsei penale dispusă anterior nu a avut nici un efect asupra inculpatului Haidarlî Vitali, care a comis o altă infracțiune. Respectiv, scopul legii penale și a pedepsei penale, stipulat în art.2, 61 Cod penal nu a fost atins.

A subliniat că, obligația propusă de către procuror, prevăzută în art.90 alin. (6) lit. g) Cod penal, de a presta muncă neremunerată în folosul comunității, este una motivată, necesară în vederea prevenirii și reeducării inculpaților, dar și ca un exemplu pentru întreaga societate.

Pe de altă parte, consideră neîntemeiată soluția instanței de fond, precum și a instanței de apel de a respinge cerința privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpaților în beneficiul statului.

A notat că, conform Legii nr.316 din 22.12.2017, alin.(2) al art.143 Cod de procedură penală, care prevedea că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile obligatorii se face din contul bugetului de stat, a fost abrogată. Iar la moment se solicită restituirea acestor cheltuieli statului, cheltuieli care au fost suportate din cauza comiterii de către inculpați a infracțiunii.

A explică că, orice prejudiciu cauzat fie persoanei fizice/juridice sau statului urmează a fi reparat. Astfel, pretinde că este necesară schimbarea atitudinii vizavi de instituția procesuală - cheltuielile judiciare și restituirea acestora.

De asemenea, a enunțat exemple din practica judiciară de recuperare a cheltuielilor legate de efectuarea expertizelor judiciare, printre care și decizia Curții de Apel Cahul nr.05-1a-1418-12122016 din 02.02.2017, menținută de CSJ prin decizia nr. 1ra-879/2017 din 24.05.2017.

A menționat că, instanța de apel, odată ce a dispus respingerea cererii procurorului privind încasarea din contul inculpatului a sumei de 448 lei cu titlu de cheltuieli judiciare, nu a dispus trecerea acestora în contul statului, astfel, nu se dispune de o dispoziție referitoare la repartizarea cheltuielilor judiciare, așa cum se cere prin prevederile art.397 pct.5) și art.416 Cod de procedură penală.

6. Judecând recursul ordinar declarat de procuror, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că, acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, din următoarele considerente de fapt și de drept.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Colegiul penal lărgit reține că procurorul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite de către inculpații Haidarlî Vitali și Haidarlî Piotr, dar indică ca temeuri de drept pentru casarea deciziei recurate art.427 alin.(1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, invocând doar dezacordul cu soluția instanței de apel în partea ce ține de cheltuielile judiciare și în partea pedepsei stabilite inculpatului, din care motiv hotărârea judecătorească contestată va fi supusă verificării doar sub acest aspect.

Verificând materialele cauzei, în raport cu alegațiile procurorului, instanța de recurs ajunge la concluzia că cele invocate de recurent, nu și-au găsit confirmarea, iar soluțiile adoptate pe marginea acestei spețe atât de către instanța de fond, cât și de cea de apel, sunt legale, întemeiate și urmează a fi menținute integral.

Colegiul penal lărgit găsește vădit nefondată invocarea procurorului în partea ce ține de pretinsa încălcare admisă de instanța de apel, prevăzută de art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, privitor la neîncasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului pentru efectuarea expertizei judiciare, dat fiind că art.143 alin.(1) Cod de procedură penală stipulează expres că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat,

inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul.

Dispozițiile alin.(3) art.75 al Legii nr.68 din 14.04.2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, expres stabilesc că „în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art.142 alin.(2) din Codul de procedură penală", la caz, ordonatorul expertizei fiind organul de urmărire penală și nu partea apărării, prin urmare, instanțele de fond corect au ajuns la concluzia de a nu încasa din contul inculpatului cheltuielile judiciare solicitate de acuzatorul de stat.

Colegiul penal lărgit mai menționează că art.229 alin.(1) și (3) Cod de procedură penală stipulează că, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare.

Colegiul penal conchide, că instanțele de fond, judecând cauza, au cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, pe care le-au apreciat în mod obiectiv, ajungând corect la concluzia de a respinge solicitarea procurorului cu privire la încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în sumă de 448 lei, suportate pentru efectuarea expertizei judiciare și alte cheltuieli judiciare.

Mai mult, recurentul nu a formulat argumente indubitabile care să ateste că nu este acceptabilă soluția de a lăsa plata cheltuielilor judiciare pe seama statului și că, în speță, urmează a fi pusă plata acestor cheltuieli în sarcina inculpaților.

Instanța de recurs atestă că recurentul critică decizia instanței de apel și sub aspectul greșitei individualizării a pedepsei aplicate față de inculpați, Colegiul penal lărgit susține integral statuările instanțelor de fond în acest sens, considerând că, în privința inculpaților Haidarlî Vitali și Haidarlî Piotr corect s-a stabilit, la caz, pedeapsa sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată pentru perioada de probațiune de 1 ani.

În același context, se reiterează că cauza deferită judecătii a fost soluționată de prima instanță în conformitate cu art.364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, adică inculpații în temeiul acestei proceduri simplificate au beneficiat de reducerea limitelor maxime și minime ale sancțiunii prevăzute de norma incriminată.

În speță, Colegiul penal lărgit reține că s-a efectuat o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpaților, în acest sens se evidențiază, că inculpații au recunoscut vina, s-au căit sincer de cele comise și regretă, lipsa căror va circumstanțe agravante. Totodată, se evidențiază că, instanța de fond a reținut în culpa inculpatului Haidarlî Vitali în calitate de circumstanță atenuantă - existența la întreținere a celor 4 copii minori, iar în culpa inculpatului Haidarlî Piotr în calitate de circumstanță atenuantă, instanța de fond a reținut - recunoașterea comiterii infracțiunii mai puțin grave pentru prima dată.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs consideră drept întemeiate concluziile instanței de apel precum că, reieșind din circumstanțele cauzei în corelație cu personalitatea inculpaților, în speță nu s-au constatat circumstanțe care ar condiționa obligarea inculpaților de a presta 60 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității în perioada termenului de probă, după cum solicită acuzatorul de stat în recursul declarat, deoarece acuzatorul de stat nu a motivat suficient de clar necesitatea stabilirii unei astfel de pedepse complementare inculpaților, argumentele acestuia fiind declarative.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit consideră că argumentele punctate în cererea de

recurs nu sunt incidente cauzei deferite judecării, iar instanțele ierarhic inferioare și-au motivat corect soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor din art.art.61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă proporțională faptei comise.

La caz, nu se constată vreun temei pentru modificarea pedepsei în privința inculpaților, iar pedeapsa sub formă de închisoare cu suspendarea executării, așa cum a fost stabilită de către instanțele de fond, răspunde principiului proporționalității, dar și scopului prevăzut în art.61 alin.(2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Prin urmare, instanța de recurs conchide, că în prezenta cauză nu se constată admiterea erorilor de drept prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, iar la judecarea acestei cauze în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale prescise de art.art.414 - 419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, recursul ordinar urmând a fi respins ca inadmisibil.

7. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Vitali Cebotari, împotriva deciziei Colegiului mixt penal, civil, comercial și de contencios administrativ a Curții de Apel Cahul din 15 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui Haidarlî Vitali Xxx, Haidarlî Piotr Xxx cu menținerea hotărârii contestate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată motivat la 29 mai 2020.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Anatolie Țurcan

Ion Guzun

Elena Cobzac

Victor Boico